

# CONEXIUNEA

---

*de Barry N. Malzberg*

## CONEXIUNEA

*de Barry N. Malzberg*

Numele meu este Donald Alan Freem. Am opt ani. Pot face orice prin puterea minții mele. Îi pot face pe oameni să spună exact ce doresc eu; îi pot face să se comporte conform prevederimărilor impuse de mine. Am avut din totdeauna acest dar.

Din pricina capacităților mele, oamenii se tem de mine. Știu că-i pot controla și că le pot anula voința, și asta-i înspăimântă fiindcă ei nu doresc altceva decât să-și mențină iluzia jalnicelor lor libertăți. Drept urmare, am fost ținut sub supraveghere de la vârsta de cinci ani, cu deplinul acord al părinților mei, pe spezele societății care m-a prins în capcană.

Dar nu sunt îngrijorat. Această instituție nu-mi poate controla puterile. Mentea mea se zbate și erupe, mă duce dincolo de eforturile lor deplorabile de a mă ține sub cheie. Pot face tot ce vreau. Întotdeauna a fost așa.

— Trebuie să privești adevărul în față, Donald, îmi spune dr. Nevins pe parcursul uneia dintre întrevederile noastre săptămânale. Dacă nu te hotărăști să faci față realității, vei trăi în acest fel până la sfârșitul zilelor tale, iar eu nu doresc să se întâmple asta. Ești foarte tânăr, extrem de inteligent, dar ești maleabil. Credem că vei fi capabil să te dezbari de aceste apucături. Dar și tu trebuie să ne ajuți.

Mă afund în scaun și privesc mutra rotundă și crispată a doctorului Nevins, apoi mă uit pe fereastră, spre locul de joacă unde copii de vârsta mea bat mingea la nesfârșit în distracțiile lor smintite.

— Eu v-am făcut să spuneți asta, am subliniat eu. Ați spus-o fiindcă v-am ordonat eu s-o faceți.

— Donald, nu mai poți continua să te porți în acest mod. Trebuie să progresăm în...

— Știam că veți spune și asta. Am transmis creierului dumneavoastră să vă facă să pronunțați: "Trebuie să progresăm". Tot ceea ce faceți este în urma ordinelor mele.

Dr. Nevins dă cu pumnul în birou după care se ridică iritat. Acesta este modul în care se sfârșesc, de obicei, discuțiile noastre.

— N-aș vrea să-mi pierd răbdarea cu tine, zice el, dar nu cooperezi deloc. Nici măcar nu încerci să...

— Știam c-o să spuneți și chestia asta. Știam încă înainte ca dumneavoastră s-o știți, și tot eu v-am făcut să dați cu pumnul-n birou. Vă temeți de mine, îi mai spun, dar nu trebuie să vă fie teamă. N-am să vă fac niciodată nimic rău. N-am să-i fac niciodată pe oameni s-o încurce.

Dr. Nevins oftează zgomotos, își umflă obraji, își bătaie capul.

— Vorbim noi de asta data viitoare, Donald, zice el. Să te mai gândești la chestiile astea...

— Eu am vrut să spuneți așa, am subliniat eu, și pe când dr. Nevins se ridica, iar mintea mea i-a ordonat să-mi deschidă ușa și să mă expedieze afară cu un mic gest furios, în vreme ce pe obraji îi apăruseră mici pete roșii din cauza nervilor. Face exact așa. Plec. La capătul coridorului îi mai trimit un mesaj, să și trântască ușa ceea ce se și întâmplă, cu un clămpănit metalic.

Nu mi-am educat aceste puteri ale minții. Mi-au venit din plin. Nu-mi amintesc vremea, nici chiar când eram și mai mic, în care să nu fi putut să-i oblig pe oameni să facă ceea ce doream. Când aveam șase ani, am fost vizitat de un individ ciudat cu care am avut o discuție îndelungată. El mi-a dezvăluit că eram primul dintr-o super-rasă, prima ființă umană cu aceste capacități și că el fusese trimis din viitor să facă cercetări pe această temă și să aibă grijă de sănătatea mea. Mi-a promis că puterile mele se vor dezvolta de-a binelea și că la vârsta adultă voi fi capabil de reproducere, și că o femeie va aduce pe lume copii ca și mine. Peste zeci de mii de ani, urmașii mei vor fi rasa dominantă pe această planetă, iar cu puterile lor vor cuceri cosmosul și vor inventa mașini ale timpului. Una dintre ele va fi utilizată de un savant de-al lor pentru a ajunge la mine să facă cercetări, să estimeze progresele mele și să mă asigure că, pe termen lung, toate dificultățile mele vor dispărea. “Vei fi ținut multă vreme într-o anumită instituție”, m-a prevenit individul, “dar, în cele din urmă, la adolescență, vei învăța să minți și să-ți ascunzi forța. Vei declara că ți-ai dat seama că nu mai controlezi pe nimeni, iar ei te vor elibera crezându-te vindecăt. Pe tăcute, îți vei planta sămânța și așa mai departe”.

— Dar eu nu vreau să-i mint, i-am spus eu. Sunt mândru de puterile mele și știu că-i scoate din sărite când mă ambalez și nu văd nici un motiv pentru care să-i tratez pe acești inferiori mie cu orice formă de curtoazie.

Poate că n-am spus chiar așa. Aveam doar șase ani. În ultimii doi ani am învățat să citesc foarte bine și m-am deprins să mă exprim într-o manieră mult mai sofisticată. Probabil, reușisem să-i spun extraterestrului că voi face ce vreau eu și nici el, nici altcineva, nu mă va putea opri. La șase ani eram măreț, dar de atunci parcă m-am mai potolit. Vorbesc și mă simt ca atunci, dar am învățat să nu exagerez cu lucrurile astea.

— Am să mai revin ca să-ți mai observ progresele, mi-a zis tipul, dar tu trebuie să-ți duci propria ta existență.

Și mi-am dus-o. El a revenit numai o dată de atunci pentru o scurtă conversație. Accept faptul că sunt pe cont propriu.

Dr. Nevins își pierde răbdarea și bolborosește ceva despre cum o să-mi dea mai multe “injecții” și “ace” și “medicamente” dacă nu cooperez cu el, și pentru prima dată chiar că mă scoate din sările. Îi povestesc de creatura aceea și de pactul pe care l-a făcut cu mine pentru viitor. Durează până ce

termin și, când se întâmplă asta, dr. Nevins dă din cap cu o expresie amabilă și zice și el:

— Mă bucur foarte mult, Donald. În sfârșit mi te destăinui.

— Eu v-am făcut să spuneți asta.

— Încep să întrevăd fantasmelor care stau la originea condiției în care te afli. Acum putem începe să lucrăm. Ne-ai creat posibilitatea unui început. Sunt foarte mulțumit.

— Eu v-am *ordonat* să spuneți *mulțumit*. Orice vă spun eu, dumneavoastră executați.

— Da, spune dr. Nevins bătându-mă pe umăr și conducându-mă la ușă, asta este de mare ajutor, Donald. Pune capăt întrevederii noastre atât de rapid încât îmi dau seama prea târziu - că n-am avut nici o posibilitate să-l fac s-o sfârșească așa cum i-am ordonat eu. Este prima dată când se întâmplă așa ceva și mă simt, pe undeva, dezorientat. Îmi amintesc că până și dr. Nevins are o anumită viclenie în el și că trebuie supravegheat.

Creatura vine la mine chiar în noaptea următoare și-mi spune că este extrem de afectat. Îl simt agitat.

— Nu trebuia să le spui de mine, zice. N-a fost o chestie foarte deșteaptă, Donald. Poți să ne dai peste cap toate calculele, întregul proiect al viitorului. Acum se vor concentra asupra acelor elemente care sunt mai importante.

— Nu-mi pasă, răspund. Și în afară de asta, eu te-am făcut să spui asta.

— Nu, Donald. Asta este o treabă foarte importantă. Trebuia să rămână secretul nostru. Sunt foarte îngrijorat.

— Eu am vrut să fii așa. Ți-am umblat la creier ca să fii îngrijorat.

— Se vor concentra pe chestiunile de bază, Donald, și te vor convinge că totu-i o aiureală. Poți zdruncina întregul traseu temporal.

— Dar chiar și vreau asta, zic, traseul temporal este tot ce vreau; cred c-am să mă descotorosesc de tine, și atunci fac ceva cu mintea mea care face ca individul să dispară cu un huruit profund; de parcă nici n-ar fi fost vreodată aici, și de fapt, nici nu m-am întâlnit vreodată cu asemenea specimene. Ba-mi trece prin cap că în toți acești ani, dr. Nevins n-a făcut altceva decât să încerce să mă ajute și îi datorez cooperarea mea: împreună, noi doi vom rezolva toate astea, și încep să constat că este de-a dreptul plictisitor să faci ca toate să se întâmple exact cum dorești. Cealaltă cale este mai interesantă. Am să-i las pe ei să facă ce vor. Pentru un timp.

Traducerea: Silviu Genescu

*Traducerea: Sorin Casapu*